

hírnök

A MEZŐBERÉNY I. KERÜLETI EGYHÁZKÖZSÉG INGYENES IDŐSZAKI LAPJA
XVII. évfolyam, 2. szám · 2013. karácsony

Angyali üzenet

A karácsonyi történet szereplői között kétségtelenül az angyalok a legkülönlegesebbek. Amikor a hittanosokkal az ünnepre készülünk, a kis-lányok többsége angyal szeretne lenni. Ezek a hírnökök összekötik az égi világot a földivel, Isten láthatatlan világát a láthatóval. Bár titokzatosak, de el tudjuk őket képzelni a bibliai leírás alapján, sőt a legszebb szárnyas lényekként ábrázoljuk őket.

Jézus születésének előhírnökei minden fontos ponton és minden fontos bibliai alak számára megjelentek, hogy akik nem tudták, nem akarták, vagy nem merték volna elfogadni Isten akaratát, azok megbizonyosodjanak abban, mit akar véghezvinni az Úr. Vannak, akik valami másfajta misztikát kötnek hozzájuk, és el sem jutnak rajtuk keresztül a megbízóhoz, Istenhez, akinek a szolgálatában állnak. Ha belegondolunk, olyan ez, mintha a kedves levélre vagy üdvözlőre nem az üzenet küldőjének küldenénk választ, hanem a postásunknak íránk vissza egy képeslapot. Sokak személyes hitében a titokzatos hírnökök nagy szerepet játszanak. Ezáltal azonban az angyalok elhomályosítani látszanak Urunkat, aki követségbe küldi őket hozzánk. A Jelenések könyvében János apostol találkozik egy angyallal, akit leborulva akarna imádni. „*De ő így szólt hozzám: »Vigyázz, ne tedd, mert szolgatársad vagyok neked és testvéreidnek, a prófétaknak, és azoknak, akik megtartják e könyv ígétit: az Istent imádd!«*” [Jel 22,9] A Szentírás tehát úgy mutat utat az angyalok kérdésében, hogy tisztán lássunk, és ne félelemmel, de ne is rajongással tekintünk rájuk, esetleg benünk látva bajaink, problémáink megoldóit, hanem olyan közvetítőkként, akiket Isten a mi hitünk erősítésére küld.

Ha tehát az ember el tudja fogadni, hogy az angyaloknak közük van hozzánk, és képes meglátni az Urat, aki adott helyzetekben felhasználja őket az érdekünkben, akkor bizony komoly üzenetekkel találkozhat. Hiszen a betlehemi éjszakában is olyan örömhírt mondtak, amely nemcsak azoknak szólt, akik nyájukat legeltették, és népük megváltását évszázadok óta várták, de nekünk is. Az angyali üzenet olyan, mint egy hangszóró, amin át felerősödve és messzebbre juthat el a hang. Igen, ide, hozzánk, mai helyzetünkbe is el kell jutnia! Hallgassuk csak, mit mondanak: „Ne féljete, nagy örömet hirdetek...” Ugye, mennyi félelem és aggodalom emészti az életünket? Félünk a munkától és a munkanélküliségtől, a főnöktől és a gyerektől, a közösségtől és a magánytól, vagy a szegénységtől... de a vagyon birtoklásában is. Félünk a betegségtől, de egészségesen is, az ünnep előtt, az ünnep alatt, az ünnep után... Az angyal ezt mondja: „Ne féljete, mert nagy örömet hirdetek, üdvözítő született ma nektek!” Igen, nekünk. Merjük már végre elhinni, hogy Istennek van akkora hatalma, hogy évezredek távolából és az egész világot átölelve tudja, mi jó nekünk! Ezért küldte nekünk Jézust. Mert üdvözíteni akar, tehát magánál akar tudni. Vissza akar önmagához vezetni végtelen türelemmel és szeretettel. Ne féljete, örüljete Jézusnak! Ő nem csak Máriának vagy a kor zsidóságának született. Nekünk, értünk kellett világra jönnie! Hogy rátaláljunk a megbocsátó Istenre, a valódi békére és jóakaratra.

Valamivel később már angyalseregek zengik: „*Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.*” [Lk 2,14] Dicső-

ség Istennek! Azt jelenti ez, hogy neki köszönhetünk mindent, minden jó az ő érdeme. „Minden tökéletes ajándék onnan száll alá, a világosság Atyjától” – ahogy Jakab apostol írja. Sokak számára a legfőbb elérendő cél az elismerés, az öngigazolás, az a fajta dicsőség, ami-ben az énük tündökölhét. Persze jogos igény a jó iskolai jegy, a munkahelyi prémium. Mások viszont csak az utolsó szó vagy a hangosabb jogán kívánják maguknak. Ne a földön legyen dicsőség nekünk, mert akkor csak békétlenség és irigység van! Adjuk meg a dicsőséget a Magasságosnak, és figyeljük meg, hogy békesség és jóakarát fakad a nyomán! Segítőkéz, önzetlen, szeretni tudó lesz az, aki így él!

Tekintsünk fel hát – túl az angyalok világán – az Úrhoz, majd tekintsünk le a jászolágyban fekvő Megváltóra, akiről angyalseregek zengnek! Őbenne van a valódi emberség és igaz istenség. Nem kised ő, hanem a világ királya. Miatta van karácsony, s mi olyan ajándékot kapunk őbenne, amit sehol máshol meg nem lelünk. Bűneink bocsánatát, halálosan szerető, megértő barátot, sőt örök életet is! Ez a békességünk forrása, ezért lehet nyugodt a szív, ez indíthat minket mindenki iránt jóakaratra. Jézus nem karácsonyi kellék, aki nélkül csupán ünnep nincs. Más sincs! Sem angyali üzenet, sem békesség, sem jóakarát, sem reménység. Örven-dezzünk és nyissuk tágra szívünket, mert értünk jött és nekünk született Jézus, hogy félelmeink oszoljanak és életünk megteljen fényvel, hittel, isteni szeretettel!

LÁZÁRNÉ SKORKA KATALIN

Adventi áhítat

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok segítségül, amíg közel van!” [Ézs 55,6]

Szeretett Diákok! Elkezdődött az adventi időszak. Az Istenre való várakozás, odafigyelés, keresés időszaka. Sokszor eszembe jut két adventi élményem. Az egyik az, amikor egy karácsony előtt eltévedtünk egy kis, sok száz éves, fehérre meszelt templomnál. Az épület körül rendezett temető volt, sok-sok virággal, belülről orgonaszó hallatszott. Bent tisztaság, faragott padok, téglaburkolat, meszelt fal. Középen tartották az énekeskönyveket, mellettük egy nagy faladában gyerekjátékok. Ketten voltak bent. Egy idősebb asszony orgonált. Ő a falutól kb. 40 km-re élt egy városban, ott volt takarítónő. Náluk is volt orgona, de inkább eljött gyakorolni a másnapi istentiszteletre. Egy fiatalasszony pedig egy magas létra tetejéről mosolygott ránk kedvesen. Borostyánnal és virágokkal díszítette a templomot. Elmondta, hogy itt lakik a faluban, két gyermeket nevelnek, egyébként pedig közigazdász és az év legszebb feladatának tartja, amikor feldíszítik a templomot. Kérdeztük, hányan lesznek az istentiszteleten. Magától értetődő természetességgel válaszolták, hogy ők ketten, a lelkész, meg valószínűleg két néni a faluból. Újra és újra eszembe jut: én tudnám-e ilyen lelkesen díszíteni a templomot? Hogy lehet valakinek ennyire fontos, hogy szóljon az orgona? Hiszen látom, hogy ezeknek az embereknek a szívében megjelent a szeretet szikrája, mintha meglátták volna advent lényegét, megérezték volna Isten szeretetét, mintha ezáltal közelebb kerültek volna Istenhez.

De adventkor nemcsak ez az élményem jut olykor eszembe, hanem szemem elé tárul az a sürgés-forgás, ami Angliát jellemezte, amikor ott éltünk. Sok család nagy mennyiségű ajándékot vásárolt a gyermekeknek. Néha tele volt a játszótér hatalmas táskákkal, s előfordult az is, hogy a gyerekek kibontogatták a játékosdobozokat, még a játszótéren. Itt Magyarországon is látom, bár enyhébb mértékben, hogy mindenki eleget akar tenni bevásárlási kötelezettségeinek, és olykor a külsőség mögött elvész a tartalom. (Ezt mutatja be egy videó is, melyben a külsőség, önmagunk fontosabbak vagyunk mindennél. Megtekinthető itt:

<https://www.youtube.com/watch?v=7ZA23AQ5v9g>)

FÜLÖP MÓNIKA ISKOLALELKÉSZ BEMUTAKOZÁSA

Augusztus közepén érkeztem Soltvadkertről Mezőberénybe (Gáncs Péter püspök úr ajánlotta számomra ezt a helyet), hogy intézményi lelkészi feladatokat lássak el a város gimnáziumában, segítsen az iskola keresztény szellemiségének kialakulását, lelkigondozzam a tanárokat, a diákokat és a hozzátartozókat, illetve áhítatokat, istentiszteleteket és hittanórákat tartsak. Segítem és támogatom a helyi evangélikus gyülekezetek lelkészi tevékenységeit, a lelkészi eskü alapján igyekszem lelkészi hivatásomnak teljes erőmmel és minden tehetséggel megfelelni.

Gimnáziumi tanulmányaimat Kiskörösnön végeztem, majd a Kecskeméti Tanítóképző Főiskola és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola befejezése után négy évig tanítottam Kiskunhalason a Szilády Áron Református Gimnáziumban. Két gyermekem születése idején (Kamilla jelenleg 15 éves, Martin 8 éves) végeztem el a Vasárnapi Iskolai Szövetség misszionárius vezetőképzését, illetve az Evangélikus Hittudományi Egyetem teológus-lelkész szakát. Öt év angliai tartózkodás után kezdtem gyakorlati évenem Soltvadkerteren.

A lelkészi hivatásban megtaláltam azt az életteret, ahol bizonyosságot tehetek Istenről, ahol álmom teljesül és ahol részt vehetek Isten tervében, miszerint: „... a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.” [Róm 8, 19] Adja Isten, hogy munkám áldássá válhasson mind a gyülekezet, mind az iskola számára!

Sokszor felesleges dolgokkal takarjuk el Istent. Ha egész adventben csak rohagálunk, akkor a végén nem marad időnk pihenni. Keresni kell Istent a külsőségek mögött! Ha ezt nem tesszük, akkor életünkben hiányzik valami vagy valaki, s nem fogjuk látni az igazi szeretet üzenetét, mint a kezdőtörténetemben a templomban szolgáló asszonyok. Váci Mihály így ír erről:

*Süvítenek napjaink, a forró sortüzek,
– valamit minden nap elmulasztunk.
Robotolunk lélekszakadva, jöttévön,
– s valamit minden tettben*

*elmulasztunk.
Áldozódunk a szerelemben egy életen át,
– s valamit minden csókban elmulasztunk.*

*Mert valami hiányzik minden ölelésből,
– minden csókból hiányzik valami.
Hiába alkotjuk meg s vívunk érte naponta,
– minden szerelemből hiányzik valami.
Hiába verekszünk érte halálig: – ha miénk is,
– a boldogságból hiányzik valami.*

*Jóllakhatsz fuldoklásig a gyönyörökkel,
– az életedből hiányzik valami.
Hiába vágyasz az emberi teljességre,
– mert az emberből hiányzik valami.
Hiába reménykedsz a megváltó Egészből,
– mert az Egészből hiányzik valami.*

*A Mindenségéből hiányzik egy csillag,
– a Mindenségéből hiányzik valami.
A Világból hiányzik a mi világunk,
– a Világból hiányzik valami.*

*Az égboltról hiányzik egy sugár,
– felőlünk hiányzik valami.
A Földből hiányzik egy talpalatnyi föld,
– talpunk alól hiányzik valami.*

Ha éreztél már ilyet, akkor ez most neked szól. Keresheted a szeretet Isténét itt az áhítaton, de csak akkor találod meg, ha alázattal közelítesz és nem kritikával, ha valóban akarod megtalálni Őt, ha valóban akarsz a közelében lenni. Ha kapni szeretnél és nem kritizálni. Keresheted a szeretet Isténét otthon, egy csendes szobában igeelvással, imádsággal. Advent ennek az ideje, hogy keresd azokat az alkalmas időpontokat, amikor találkozhatasz az Istenrel, Aki a szeretetet ébreszti szívedben.

Istenünk! Szükségünk van rád. Köszönjük, hogy útban vagy felénk, felémelsz a levertségből, a közönyből. Segíts, hogy józan vigyázással tudjunk készülni szeretett Fiad eljövetelére! Jöjj el hozzánk is Szentlelked által, ébressz szívünkben szeretetet! Ámen!

(Elhangzott 2013. december 1-jén.)

ÜNNEPI ISTENTISZTELEK

December 22-én, 10 órakor:
Gyermekek karácsonya a templomban

*Óvodások énekei és versei, Betlehemi történet,
Az első karácsonyfa, Nem volt számukra hely, Ünnepi versek*

Szeretettel hívjuk és várjuk a gyermekekkel való közös ünneplésünkre!

December 24-én, 17 órakor
Szentesti istentisztelet

December 24-én, éjféltkor:
„Betlehemi éjszaka” címmel könnyűzenei áhítat

December 25-én, 10 órakor:
Karácsony ünnepi istentisztelet úrvacsorával

December 26-án, 9 órakor:
Úrvacsorai istentisztelet a tanácsteremben

December 26-án, 10 órakor:
**Karácsony ünnepi istentisztelet
a Városi Ifjúsági Fúvószenekar ünnepi műsorával**

*Szeretettel várunk mindenkit gyülekezeti közösségünkbe!
Ünnepeljünk együtt az Úr Jézus Krisztus születésnapján!*

December 31-én, 17 órakor:
Óévi istentisztelet a tanácsteremben

Január 1-jén, 10 órakor:
Újévi istentisztelet a templomban

Január 6-án:
Gimnáziumi istentisztelet

Január 6-án, 10 órakor:
Vízkereszt ünnepi istentisztelet a tanácsteremben

Zárjuk és kezdjük az esztendő-t Isten igéjére figyelve!

Keresztény ünnepek egy magyar szemével

Megmondom őszintén, sohasem tartottam számottevően fontosnak még magát a szeretet ünnepének nevezett karácsonyt sem, az erre való adventi várakozást pedig még annyira sem.

De rá kellett ébredjek, hogy nagyon is fontosak ezek az ünnepek egy ember életében. Nem az ajándékok miatt, és nem is azért, hogy ekkor együtt lehessen a család. Nemcsak ilyenkor kell szeretni egymást – erre az élet fájdalomai megtanítják az embert –, hanem ilyenkor kell megtisztulni. Advent erre tökéletes alkalmat vagy inkább alkalmakat nyújt. Hiszen a december 24-ét megelőző négy vasárnapon keresztül számot adhatunk. Megbeszélhetjük bűneinket Istennel, s mivel Ő mindig

megbocsátó, ezáltal mi is megbocsátathatunk magunknak. Ebből erőt gyűjtve tudunk úgy hozzáállni másokhoz, a feladathoz, hogy ne mindig a problémákat lássuk, hanem az előrevezető utat, azt, amely Istenhez vezet el. S ha kinyitjuk elménket, átengedjük a tudatunkat Neki, Ő megvilágosítja azt, s megmutatja a helyes utat. Ezért szükségessé válnak az olyan pillanatok, amikor kissé közelebb kerülhetünk Hozzá. Mert ezáltal közelebb kerülhetünk magunkhoz, s másokhoz is.

Az az igazán bölcs ember, aki magát és másokat is meg tudja ismerni. De ehhez Isten kell, mint minden máséhoz is. Arra pedig, hogy hinni tudjon valaki, érett elme kell, s felfogás ahhoz, hogy megvilágosodhassunk. Sajnos a

mai világban az álszentség, a hazudozás rettentően elterjedt, mondhatni világdívtá vált. Erről valószínűleg nem is tudnak, mert nem akarnak tudomást szerezni róla. Arról, hogy a média hogyan manipulálja a tömegeket. Arról, hogy egy bizonyos rétegnek csak a pénze fontos, semmi más nincs is. Ezzel birkákat teremtenek maguk köré, akik észre sem veszik, nem is akarják észrevenni, hogy ez nem igazi boldogság, és hogy lenne ebből kiút.

Csak hátat kell fordítani a kétszínű életnek, imával megtisztulni Istenben, s a fény felé fordítani orcánkat. Itt található az igazi boldogság.

ONODY MÁRTON
13. a osztályos tanuló

Az angyal üzenete

*Réges-régen történt ez egy árvaházban,
Apró lakói égtek ünnepi lázban.
Szent karácsony estéjére készülődtek,
Csekély kis kívánságaikon tűnődtek.*

*Boldogság ragyogott minden egyes arcon,
Senki sem gondolkodott viszályon, harcon.
Hit, remény, szeretet mindenki szívében,
Csak egyetlen csöppség sírdogált az éjben.*

*Könnyes arcocskáját az ég felé tartva
Feltűnt előtte szeretett édesanyja.
Azt hitte álom, hisz ilyet még nem látott,
Őrangyala hófehérben alászállott.*

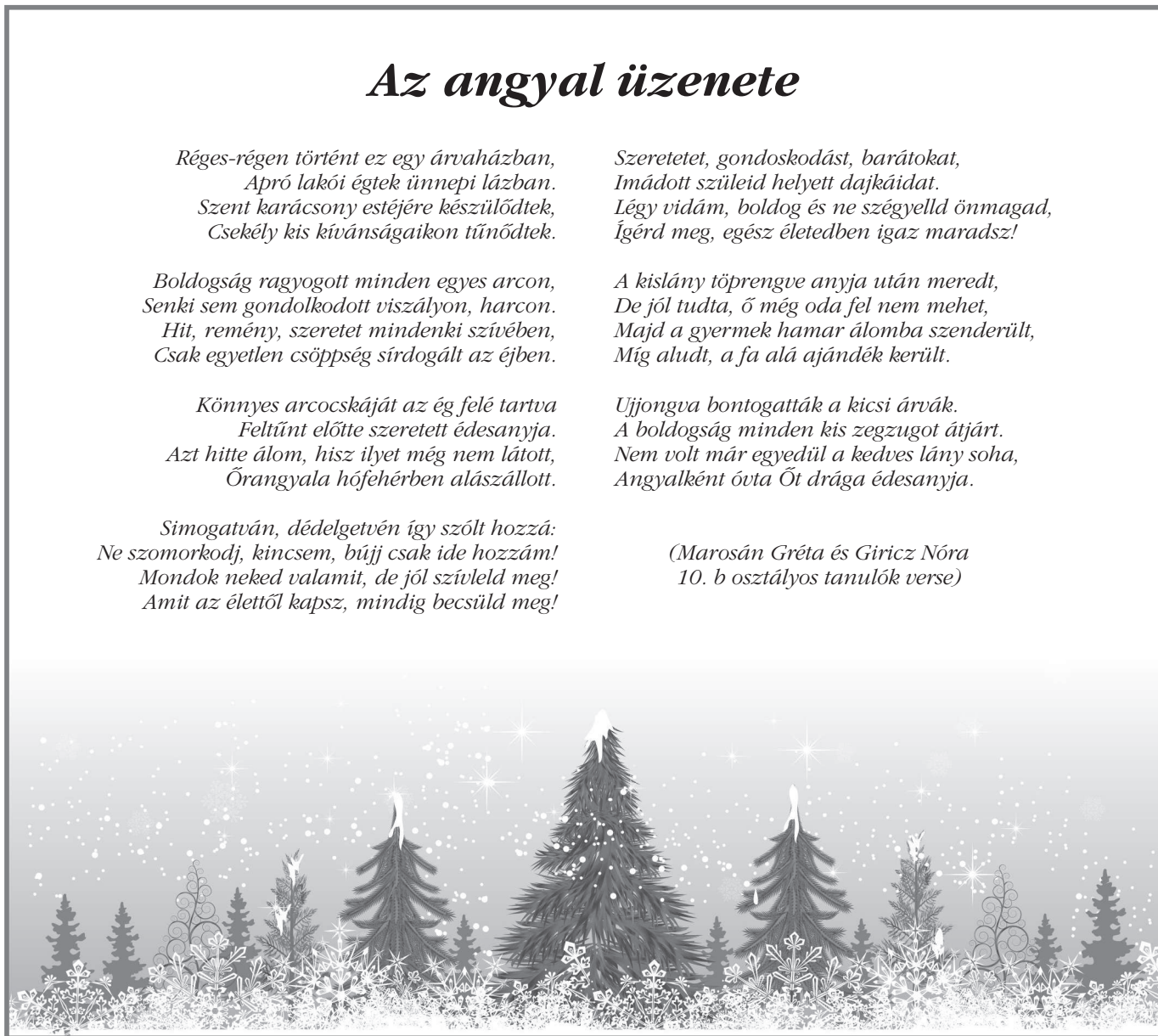
*Simogatván, dédelgetvén így szólt hozzá:
Ne szomorkodj, kincsem, bújj csak ide hozzám!
Mondok neked valamit, de jól szívleld meg!
Amit az élettől kapsz, mindig becsüld meg!*

*Szeretetet, gondoskodást, barátokat,
Imádott szüleid helyett dajkáidat.
Légy vidám, boldog és ne szégyelld önmagad,
Ígérd meg, egész életedben igaz maradsz!*

*A kislány töprengve anyja után meredt,
De jól tudta, ő még oda fel nem mehet,
Majd a gyermek hamar álomba szenderült,
Míg aludt, a fa alá ajándék került.*

*Ujjongva bontogatták a kicsi árvák.
A boldogság minden kis zezzugot átjárt.
Nem volt már egyedül a kedves lány soha,
Angyalként óvta Őt drága édesanyja.*

(Marosán Gréta és Giricz Nóra
10. b osztályos tanulók verse)

Konfirmáción innen, konfirmáción túl...

Volt egyszer egy hatfős, felnőttekből álló csapat, melynek tagjai 2013. december 1-jén tettek hitvallást templomunkban. És ez nem mese. Számunkra örömteli valóság. Jómagam is részese lehettem ennek a kis csoportnak.

depeltették, amikor rosszat tettek. Mi is úgy tanultuk hittan órán, hogy nincs bűn büntetés nélkül. Bűneink pedig mindig is voltak. Gyakran nem is tudtunk róla. A bűnbocsánatban reménykedni nem illúzió. Valóságos, élő, létező, nem pedig mese.

láncszemek. Minden csapatnak, csoportnak van mozgatórugója. Egy közös cél, szellemiség... Ha ez hiányzik, a csapat széthullik. A mi csapatunk mozgatórugója most már az Atya, Fiú, Szentlélek. És ezzel hivatalosan is örökre tagjai lettünk egy nagyobb csapatnak. Mert hát ez egy láncreakció. A láncszemek önmagukban is értékesek, de ha összekapcsolódnak, akkor láncá összeállva erősebbek. Gyöngyökké, a világ legdrágább gyöngysorává alakulhatnak.

Hálásak vagyunk az imáért, a zenéért, az énekekért, minden mosolyért, pillantásért, jó szóért és minden hittanóráért. Szívből köszönünk minden egyes percet, amelyet közösen átélhetünk, és minden fáradozást, amely a színpalok mögött zajlott. Külön hála, amiért az első úrvacsoravételünknel együtt térdepelhetünk le szeretteinkkel.

Boldog, örömteli pillanatok voltak ezek. Akik pedig nem lehettek mellettünk fizikailag, azokra gondoltunk a legfontosabb percekben is, és lélekben velünk voltak.

Uram! Segíts, hogy ez a láncreakció soha ne érjen véget! Kapcsold össze a láncszemeket végtelen szeretetteddel, és mutass nekünk utat akaratom szerint! Légy Te életünk fonala, amire a gyöngyöket fűzhetjük!

Adj nekünk bölcsességet, hogy felismerjük azt az utat, amelyet te mutatsz nekünk! Vezess minket! Ámen!

FEHÉR ANDREA

Az út elején, amely eddig elvezetett, hozzátartozóink – gyermekek, párok – motiváltak bennünket. Ők már megélték, ebben előttünk jártak. Az ösztönzés találkozott belső indítatásunkkal, s megszületett a döntés: én is konfirmálni szeretnék. Olyan ez, mint a láncreakció. Láncszemként, másképpen is akartunk kapcsolódni szeretteinkhez, hivatalosan az egyházközséghez.

Hónapokig készültünk a nagy napra, és mégis úgy éreztük, nem tudunk eleget. A hittanórákon és a konfirmációs vizsgán sokszor a klasszikus „diák-érzések” fogtak el bennünket. Ugyanolyan komolyan vettük, mint egy szakvizsgát, érettségit, diplomavédést, vagy bármilyen más számonkérést, aminek tétje van. Meg akartunk felelni. Hogy kinek? Talán önmagunknak, talán a vizsgáztatóknak, talán másoknak – akik jelen sem voltak – és persze Istennek. A mérce bennünk van. A szinteket, ahova a lécet rakjuk, mindenki magának állítja fel. Mindenki más és mégis egy. Hiszen Isten a saját képmására teremtette az embert. Akkor tehát itt vagyunk egymásnak tükörként. Mennyivel egyszerűbb így megérteni a másikat, önmagunkat. Könnyebb így elfogadni, ami nem tetszik, ami teher. Könnyebb az oltár elé térdelni és megbocsátani. Régen a gyermekeket szülei a sarokba küldték és kukoricára tér-

A vizsgát követő napon különleges érzésekkel vonultunk be a presbiterek oldalán a templomba. Egy kicsikét a mi hatos fogatunk napja volt az a bizonyos vasárnapi istentisztelet. Örökké emlékezetes marad. A templom egerei nem maradtak se szomjasan, se szárazon, mert néhányan rendszeresen megitták őket. Összetartozásunkat fejeztük ki, amikor a konfirmandusok vallástétele után visszaültünk a padsorba, és megszorítottuk egymás kezét. Kezeinkkel összekapcsolódtunk, mint a

Advent az evangélikus óvodában

Advent, a szeretetteljes várakozás, a készülődés időszaka. Így van ez az óvodában is, ahol különösen nagy figyelmet fordítunk arra, hogy a kisgyermek számára különlegessé tegyük ezt az időszakot. Fontos, hogy ez a négy hét legyen, mint a többi, éljék át a kicsik is az örömteli eseményre való készülődés fontosságát. Jobban odafigyelünk a rendre, szépen feldíszítjuk a csoportszobákat. Az óvónéni adventi koszorút készítenek. Minden héten ünnepi alkalom a közös gyertyagyújtás, amikor Kati néni is eljön és bemutatja a karácsonyi történet szereplőit: Gábiel angyalt, Máriát és Józsefet, majd a királyokat és a pásztorokat is. A gyermekeknek nagyon kedves e történet, hiszen sokan megtapasztalhatták már a saját családjukban is a kisbaba születését, átélhették kistestvérük érkezését. A karácsonyi történet több héten át, több részletben hangzik el ilyenkor. Lelkésznőnk bábokkal, dramatizálással teszi még közelebbivé a gyermekek számára, miért is nagy dolog és különös boldogság számunkra is Jézus Krisztus születése. A gyermekek megértik, hogy Ő a szeretet és a világosság közöttünk, akitől minden jó árad ránk.

Különleges alkalmak és események

egész sora várja a gyermekeket az adventi hetekben. Az első gyertyagyújtás után nagy izgalommal várták a Mikulás érkezését – erre a hálás feladatra idén Wagner Mártont, a Mezőberényi Német Hagymányápoló Egyesület és a Német Nemzetiségi Önkormányzat elnökét kértük fel. Minden évben vannak gyermekek, akik elmondják, hogy szerintük ki lehetett a Mikulás, ám idén végre nem tudta senki sem beazonosítani. Marci bácsi annyira eredeti volt, hogy egy nagycsoportos kisfiú megkérdezte: „Óvónéni, ez most tényleg igazi volt?” Szép volt ez a délelőtt, jó volt látni a gyermekek örömét, ahogyan csillogó szemekkel, elszántan, kicsit izgulva mondták a verseket egyenesen az „igazi” Mikulásnak, aki külön-külön, mindegyik csoportba bement, ahol aztán helyetl kínálták. A legkisebbek, a mini csoportosok is nagyon bátran viselkedtek, senki sem félt a jóságos, ősz hajú Mikulástól. A kis csoportban minden gyermekről tudott valamit, ezt egy nagy papírtekercsről olvasta fel. A középsősök piros ruhában jöttek aznap, sokan Mikulás-sapkát is tettek a fejükre. Minden gyermek külön énekelt vagy verset mondott. A nagycsoportosok német verssel lepték meg, aminek nagyon örült.

Minden csoportban *adventi nyílt napot* szerveztünk, melyre meghívtuk a szülőket is, egy közös karácsonyi készülődésre. A családi hangulatú délelőtti programjában süteményütés, karácsonyi dekoráció készítése szerepelt.

December 14-én, 14 órai kezdettel a már hagyományos *karácsonyi játszóházra* került sor az I. kerületi Evangélikus Egyházközség tanácstermében, a Német Hagymányápoló Egyesülettel közös szervezésben.

December 18-án, szerdán ünnepi gyertyagyújtás, *karácsonyi ünnepély* volt óvodánkban, melyre szeretettel vártuk gyülekezetünk presbitereit és a szülőket.

December 22-én, vasárnap 10 órai kezdettel *Gyermekek karácsonya* lesz templomunkban, melyre várunk minden gyermeket és szülőket. Erre az alkalomra versekkel, énekekkel készülünk a gyermekekkel. Ekkor kerül sor az óvodában dolgozó új munkatársak ünnepélyes eskütételére is.

Minden családnak meghitt ünnepeket kíván:

HOFFMANN SZILVIA óvodavezető
és az óvoda nevelőközössége

Tíz év zenetábor

Személyes hangvételi beszámoló

Nincs egyszerű dolgunk. Ami azt illeti, egyre nehezebb. Ugyanis évről évre azzal találkozunk, hogy az eddig gondolkodás nélkül eszünkbe jutó történetek most sokkal több emlékeztetést igényelnek. Egyre több olyan élmény van, amit nagyon jó lenne egy életre megjegyezni – ezt abban a pillanatban mindig rendületlenül el is határozzuk –, de amikor már a tizedik történet kerül elő, akaratlanul is háttérbe szorulnak az elsők. Csak abban bízunk, hogy valaki megjegyezze. Ebben pedig az a csodálatos, hogy amikor egy tábori estén nosztalgizunk, mindenki kell ahhoz, hogy összerakjuk a sztorikat. Ezek összessége alkotja majd az egységet, amit nosztalgiának hívunk. Szent nosztalgia, mert olyan emlékeket idézünk fel, amiket Isten áldásaként élünk meg.

Tíz évet összefoglalni egy-egy esti szotyizás közben egyre nehezebb. Apropó, szotyizás: a tizedik táborra ez is állandó csemegévé vált, hiszen esténként nem fejtegetjük úgy az élet dolgait a pavilon alatt, hogy ne ropogtatna mindenki szotyit. Az évek során ez is tökéletesedett. Idén már szotyievőversenyt is rendeztünk. A lelkesítő 2 másodperccel győztem le, rendkívül szoros küzdelemben. Ezt is csak azért írom le, hogy amikor a 20. zenetábort rendezzük meg tíz év múlva, akkor ne legyen olyan nehéz dolgunk, mint most, amikor alig győzzük megszerezni a múlt évek tábori sztorijait. Nos, ezért az egyre nehezedő helyzetért, és a mögöttünk levő áldott évtizedért vagyunk igen hálásak Istennek. Ez egy könnyű iga, amelyet nem teher hordozni.

Tíz éve indult. Tízévnnyi történet. Egy rövid cikkben tíz évet összefoglalni? Egy kötet is kevés lenne. Ezért megkímélem a Kedves Olvasót a tábor tízévnnyi számadataitól. Csupán egy statisztika: ez volt a 10. Kelet-Békési Evangélikus Egyházmegyei Zenetábor Mezőberényben. Tízévnnyi muzsika. Tíz év alatt vajon hány zizegősen lefoglott e-mollt pengettek le a kis gitárosok? Vajon az első órán hányszor sétáltak végig a kezdő orgonisták az orgona pedálsorán? Vajon hányszor hallottuk a furulyásoktól az „Áldunk téged, Istenünk” vagy még annál is többször a „Jézus kopogtat” kezdetű korált? Egyáltalán: hány szót hallhattunk? Hány szót mondtunk ki? Most meg kell kapaszkodnia az Olvasónak: 140 áhítat, 140 Miatyánk, 140-szer elmondott áldás, és mennyi megáldott perc!

☞ Félelmetes érzés, hogy kisbabák gyermekké növekedését követhettük nyomon az évek alatt. Levente tízéves. Tíz éve táborozik. Az első táborban még karon ülő volt, idén két kézzel zongorázott (szintén a mementó kedvéért: hibátlanul). Mi ez, ha nem Isten kegyelme? Mi ez, ha nem áldás? Bizto-

sak vagyunk benne, hogy itt van Isten köztünk, hiszen nem élhettük volna meg idén a 10. táborát a Teremtő nélkül. Ő hívta életre ezt a közösséget, neki köszönhetjük, hogy lelki otthonra találtunk, és hozzá imádkozunk még egyszer ennyi táborért. Mi Neki akarunk énekelni, Őt akarjuk dicsőíteni és

szívből énekelni (a kis drága furulyások kíséretével): „Áldunk téged, Istenünk”.

(Hajdich-Szmola Patrik teológus-hallgató, a táborok orgona-zongora oktatójának és kórusvezetőjének az evangelikus.hu számára írt cikke.)

Újra Baba-Mama Klub

Nagy örömmre szolgál, hogy írhatok pár sort a kezdeményezéseme-re újraindult Baba-Mama Klubról, mert október óta ez már nagyon szívügyemmé vált.

Jó érzés, hogy hétről hétre vár egy közösség, ahol beszélgethetek anyukasorstársakkal, míg szeretett gyermekeink önfeledten játszanak, ismerkednek az őket körülvevő világgal és egymással.

Mostanra már vannak törzstagok, akikre mindig lehet számítani, de minden alkalommal érkeznek új édesanyák is, így szépen bővül körünk. Azért szeretek ide járni kislánnyal, Emmával (és alkalmanként a „nagy” óvodásommal, Alizzal is), mert nemcsak egy terem vár tele játékokkal, hanem az egész hangulatát igyekszem családiassá tenni. Ezért kezdtem úgy neki, hogy süteményt sütöttem, kávét, szörpöt, teát vittem magammal. Berendeztem pelenkázót, etetőrészt, hogy ilyen mindennapi dolgok miatt se kelljen senkinek hazamenni. A gyerekeket mindig várja keksz vagy kölesgolyó, így tízóraiidőben, hogy míg telik a délelőtt, legyen mit majszolni. A többi édesanya ebben szintén partnerem lett. Mostanra már minden héten más örvendeztet meg bennünket házi süteményével.

Sok szép játék és könyv áll a gyerekek rendelkezésére, de látni rajtuk, hogy az idő múlásával egyre inkább lesznek egymás társai, barátai is. Jó látni, hogy egymást megismerik az egészen picik is, összemosolyognak, és megsimítják a másikat. Számunkra is sok hasznos könyv és kiadvány lelhető fel itt, de – ahogy egyik kedves vendégünk mondta –, én is azt hiszem, hogy

mi, édesanyák a legtöbbet egymástól tanuljuk.

Ha már a tanuláshoz tartunk, megköszönöm Dr. Emődi Emese fogorvosnőnek és kedves asszisztensének, hogy idejüket nem sajnálva eljöttek hozzánk, és rengeteg hasznos tudnivalót osztottak meg velünk a gyermekek fogzásáról és fogápolásáról. Szintén köszönöm Dr. Kreis Ágnes állatorvosnak és Vargáné Schupkégel Mária óvónéninek, hogy elfogadták meghívásomat, és bájos kislányainkkal ellátogattak egy-egy alkalmunkra.

Az elmúlt időszakban egy kérdőív kitöltésével felmértem, hogy ki mit vár a klubalkalmakon. A kiértékelés még folyamatban van, de azt már biztosan tudom, hogy mindenki várja a folytatást januártól, és az édesanyák sok mindenre nyitottak. Így tervezünk zenés alkalmakat, vallásos beszélgetése-

ket, kézművességet, bábozást, s a jó idő beköszöntével szabadtéri programokat is. Természetesen jövőre is szeretnénk szakértővendégeket hívni, valamint csodálatos, hogy az anyukák maguk is felajánlották, hogy a többieknek tájékoztatást nyújtanak olyan témakörökben, melyekben jártasak.

Szóval, elég színesen telnek a kedd délelőttök, és ha Isten megsegít, szeretném még sokáig ilyen szépen és eredményesen szervezni a Baba-Mama Klubot.

BEHÁNNÉ CSIPES BEÁTA

BABA-MAMA KLUB:
Mezőberény I. kerületi
Evangelikus Egyházközség
ifjterme

IDŐPONT: kedd 8.30–11.00

LELKI SEGÍTSÉG • Örülök, hogy egyre többen tisztelnek meg bizalmukkal! Kérem, keressenek meg, ha úgy érzik, fontos lenne beszélgetniük valakivel mélyebb természetű kérdésekről vagy nehéz élethelyzetben, gyászban, de válságban vagy kritikus családi és nevelési helyzetben is. A lelkipásztori alkalmak lehetnek telefonosak, illetve személyes találkozások. Ezek során Isten ígéje ad számunkra útmutatást, szeretete segít továbblépni. Természetesen bárkivel imádkozok, és otthonába is elviszem az úrvacsorát, ha kéri. Lázárné Skorka Katalin: 06 66 352-040 vagy 06 20 824-3805

Látogatás az orosházi diakóniai csoportnál

Nagy készülődésben volt a diakóniai csoport október 28-án, az orosházi evangélikus gyülekezeti házban, a mezőberényi asszonykör régóta várt látogatása miatt. A csoport házi készítésű süteményekkel, szendvicsekkel készült, Lázárné Marika pedig a régi teákra emlékeztető teát főzött a vendéglátásra.

Lázárné Skorka Katalin lelkész nővér vezetésével érkezett a 20 fős asszonykör. Fogadásuk után Ördög Endre igazgatólelkész köszöntötte őket, majd áhítattal kezdődött az alkalom, melynek kezdetén énekeskönyvünk 328-as „Az Úr csodásan működik” című éneke hangzott el – ez a mezőberényieket az egykori kitelepítésre emlékezteti. Lázárné Skorka Katalin lelkész nővér a Zsid 13,16 alapján prédikált „A jótékonyaságról és az adakozásról pedig el ne feledkeztek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten!” – ez volt az októberi hónap igéje is. Ördög Endre lelkész úr zenei szolgálatával, a 293-as „Örök Isten, áldj meg minket” című énekkel zárult az áhítat.

Ezután Lázárné Marika, a diakóniai csoport megbízott vezetője beszámolt az orosházi csapat munkájáról: idős testvérek látogatásáról, helyzetek felméréséről segítségnyújtás esetén, lel-

kész látogatási igényekről vagy úrvacsorai igényről, amelyet a lelkész fel jeleznek. A diakóniai csoport tagjai az idősök otthonába is járnak látogatni: az „Ezüst Fenyő” otthonba és a Teréz utcaiba is. A csoport tagjai (karácsonyi ajándékok készítésével, amelyeket az ünnep előtt fognak eljuttatni) nagy szeretettel készülnek az idős testvérekhez. Beszámolt, arról is, hogy a gyülekezetnek van szeretetszolgálat, amely házi segítségnyújtást (vásárlás, fürdetés, gyógyszerkiírás) és ebédhordást tud biztosítani az arra rászoruló betegeknek vagy idős testvéreknek. Említést tett arról is, hogy van már gyülekezeti nővéri hálózatunk is. Erről Szöllősiné Kassai Judi számolt be.

A következőkben Lázárné Skorka Katalin lelkész nővér bemutatta a mezőberényi gyülekezetet, majd az asszonykörük munkáját. Mezőberényben két evangélikus egyházközség van, a német anyanyelvű gyülekezethez 600 család tartozik. Így az asszonykör tagjainak feladatai több csoportra oszlanak. Vannak, akik a templomtakarítást vagy a gyülekezeti házban való tevékenységet végzik, teadélutánokon segítenek, idősebb testvéreket látogatnak. Van, aki egyházfenntartói járulékot szed vagy orgonán szolgál. Ezeket

mind önkéntesként végzik. Ezen kívül nyáron zenei tábort is szerveznek a fiataloknak, ahol a reggelit és a vacsorát (adományokból) ők készítik el és szolgálják fel. Az asszonykör tagjai házi csigatésztát is szoktak ajándékként készíteni, így az orosházi csoport is kapott.

Lázárné Marika is hozott Szarvasról kerámiából készült keresztet, mely közepén egy szív van, s belevésve: „Isten szeretet”. A diakóniai csoport nevében megajándékoztuk a vendégeket egy-egy silyen zívvel, majd beszélgetés és teázás következett.

Végül az asszonykör megtekintette az evangélikus templomot és az új főteret. Páran a diakóniai csoportból ez idő alatt elmosogattak és elpakoltak.

Isten áldásával, lelkileg feltöltődve, testvéri szeretetben búcsúztunk el, bizakodva Istenben, hogy e kapcsolat továbbra is megmarad. Köszönet minden testvérnek, akik részt vettek ebben az önkéntes testvéri szolgálatban!

Minden testvérnek áldott békés karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Diakóniai csoport, Orosháza

Igazság és kiengesztelődés

In memoriam Nelson Mandela (1918–2013)

Igazság és megbékélés

Dél-Afrika történetének botrányos időszaka volt az apartheid-rendszer. A magukat keresztyénnek valló angolok gyarmatosították ezt a gyönyörű országot. Amikor az angol telepesek elfoglalták, faji megkülönböztetést, búr szóval *apartheidet* alkalmaztak. A lakosságot két részre osztották: fehérekre, akik a lakosság 10%-át, és nem fehérekre, akik a 90%-át tették ki.

A buszokon, ha ki volt írva, hogy „Only white”, akkor oda nem ülhetett le nem fehér, neki gyalogolnia kellett. Külön parkokat hoztak létre a feketéknek és a fehéreknek, de voltak közös parkok is, ahol padonként meg volt szabva, hogy milyen etnikum ülhet rá. Egyes utcák csak fehérek részére voltak fenntartva. Az ő kezükben volt a gazdasági és a politikai hatalom.

A feketéket külön lakónegyedekbe, ún. „bantusztán”-okba tömörítették, ezekből kilépni csak engedéllyel volt szabad. Így a feketék idegennek számítottak saját hazájukban. Kiléptek pe-

dig csak akkor kaphattak, ha egy másik bantusztánban vagy egy mezőgazdasági területen dolgoztak.

Akárcsak az indiai kasztrendszerben, itt is szokásos volt, hogy ha egy fehér megvert egy helyi lakost, az utóbbi nem üthetett vissza, különben bíróság elé került.

Nelson Mandela volt a vezéralakja az ellenállásnak. Huszonhét évet töltött börtönben, ennek jó részét a Fokváros mellett fekvő Robben-szigeten. Itt gyűjtötték össze a 20. század egyik koncentrációs táborába a legveszélyesebb ellenállókat. Ők alkották a későbbi kormányt.

Mandela 1990-ben szabadult. Desmond Tutu püspökre bízta a tényfeltárás és igazságtétel nagyon érzékeny, de fontos ügyének irányítását, „Igazság és megbékélés” címen. Feltárták a bű-

nőket, visszaéléseket, lefolytatták az eljárást, és aki vállalta múltját és a feltárási folyamatban való aktív részvételt, annak amnesztiát adtak. Aki két éven belül nem jelentkezett a bizottságnál, azzal szemben eljártak és megbüntették. Ebből van mit tanulni egyéni és közösségi életünk szempontjából.
Szeverényi János országos missziói lelkész (Híd magazin, 2011/3)

„Az Igazságtételi és Megbékélési Bizottságot már a kezdetektől kritizálták. Annak ellenére is, hogy az azt létrehozó törvény neve rengeteget elárul a tetsület alapvető céljáról: Törvény a nemzeti egység előremozdításáért és a megbékélésért. Ez közelebről azt jelenti, hogy a bizottság szándéka:

– megállapítani az igazságot a múltbéli eseményekkel kapcsolatban, valamint a súlyos emberi jogi visszaélések indítékait és körülményeit, és nyilvánossá tenni megállapításait annak érdekében, hogy az ehhez hasonló cselekmények ne ismétlődhessenek meg a jövőben;

– a nemzeti egység előremozdítása, a dél-afrikai állampolgárok jóléte, valamint a béke, ami megbékélést kíván Dél-Afrika népe körében, és a társadalom újjáépítése;

– a megértés, ami nem jelent bosszút, és jóvátétel, ami nem megtorlást, leszámolást jelent;

– az ehhez hasonló megbékélést és újjáépítést elősegíteni az amneszta megadásával olyan cselekmények, mulasztások és bűntettek esetében, amelyeket a múltban politikai céllal követtek el.

Létezik egy zulu mondás: „minden igazság keserű”, és semmi kétség, hogy Dél-Afrikában sokan rossz szájjal vették tudomásul a bizottság által nyilvánosságra hozottakat. Sok áldozatnak és túlélőnek kellett újra átélnie gyászát és bánatát, míg azoknak, akik állításuk szerint nem tudtak a súlyos emberi jogi bűncselekményekről, tudomásul kellett venniük a tény, hogy vagy szorosan behunyták a szemüket, vagy valójában igenis tudták, mi történik, de inkább nem vettek róla tudomást. Ez sohasem könnyű, sem egyénilig, sem közösen.”

(Alex Boraine: Dél-Afrika Igazságtételi és Megbékélési Bizottsága)

„Ó, érthetetlen kegyelem”

Az „Ó, érthetetlen kegyelem” (Amazing Grace) kezdetű keresztyén ének, amelynek feldolgozásai az utóbbi időben a slágerlisták élén is szerepelnek, arról szól, hogy Isten nem azt nézi, mit tett az ember, hanem azt,

hogymire lenne képes – vagyis nem a múltjára, hanem a jövőjére fókuszál. A himnusz egy goromba rabszolga-kereskedő, John Newton írta, miután ez az érthetetlen kegyelem teljesen átforgalmazta az életét.

A világ, amikor a kegyelem megnyilvánulásának lesz tanúja, teljesen elnémul. Ebből adott leckét a világnak Nelson Mandela is, amikor huszónhét év után kijöhetett a börtönből, és megválasztották Dél-Afrika elnökének – a beiktatási ceremónián felhívta maga mellé a pódiumra börtönőrét. Ezt követően létrehozott egy nevében is rész kormánybizottságot – Bizottságot az Igazságért és a Kiengesztelődésért –, és Desmond Tutu anglikán érseket nevezte ki az élére.

Mandela így próbálta megállítani a bosszúlavínát, amely több országban is természetesen megindult, miután az elnyomott népcsoport átvette az uralmat elnyomói felett.

A szabály egyszerű volt: ha egy fehér rendőr vagy katonatiszt önként vállalta a sértettekkel való szembesítést, bevallotta tettét, és teljes mértékben elismerte bűnösségét, akkor nem indítottak ellene bírósági eljárást és nem ítélték el.

Az egyik meghallgatáson egy van de Broek nevű rendőr idézte fel azt az esetet, amikor rendőrtársaival lelőtt egy tizennyolc éves fiút, majd elégette a holttestet, hogy megsemmisítse a bizonyítékokat. Van de Broek nyolc évvel később visszatért ugyanahhoz a családnak, és az apát is letartóztatta. A feleségnek pedig végig kellett néznie, ahogy a rendőr a férjét egy farakáshoz kötözi, benzinnel leönti és felgyújtja.

A tárgyalóteremben a légy zümmögését is hallani lehetett, amikor az idős asszony, aki előbb fiát, majd férjét is elveszítette, szólásra emelkedett.

– Mit kíván van de Broek úrtól? – kérdezte a bírő. Az asszony azt kérte, hogy van de Broek menjen vissza oda,

ahol elégette a férjét, és szedje össze a hamvait, hogy méltó módon eltemethesse. A rendőr lehajtott fővel beleegyezett.

Az asszonynak azonban volt még egy kérése:

– Van de Broek úr az egész családomat elvette tőlem, bennem mégis maradt szeretet. Szeretném, ha havonta kétszer meglátogatna a gettóban, és velem töltené a napot, hogy anyja lehessenek. És szeretném, ha tudná, hogy Isten megbocsát neki, és én is megbocsátok. Szeretném átölelni, hogy tudja, valóban megbocsátok.

Miközben az idős asszony elindult a tanúk padja felé, a teremben néhányan spontán elkezdtek énekelni az „Ó, érthetetlen kegyelmet”. Van de Broek azonban nem hallhatta a himnuszot, mert az események hatására elveszítette eszméletét.

(Tanulóközösségben – A konfirmációi oktatás kézikönyve, Luther Kiadó, Budapest, 2008. 129–130. o.)

*Ó, érthetetlen kegyelem,
mely rég utánam járt,
ki tévelygőn, vakon bolyongtam
utamon.
Egyszer csak rám talált.*

*Félelmeimtől megszabadít,
szent félelemre tanít;
s ahol csak megjelen e drága
kegyelem,
bűnöst megigazít.*

*S ha végsőt dobban majd a szív,
az élet véget ér: túl titkok fátyolán,
a lelkem igazán
szent békecségybe tér.*

*Sok ezredév ha eltelik
– kevés, akár egy nap –
dicsérni az Urat, mivel kegyelme
nagy
s oly érthetetlen az.*

Búcsúzunk Speckné Jászfalvi Zsuzsannától

„Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mostantól fogva. Bizony, ezt mondja a Lélek, mert megnyugszanak fáradozásaiktól, mert cselekedeteik követik őket.” [Jel 14, 13b]

Jászfalvi Zsuzsanna 1947. augusztus 13-án született Dunavecscén, Jászfalvi Sándor és Szabados Zsuzsanna gyermekeként. Öten voltak testvérek, egy kistestvérük korán elhunyt. Hároméves korában Heine–Medin-kórt kapott. Budapesten járt általános iskolába, majd a pestújhelyi Petőfi Sándor Közgazdasági Technikumban végezte középiskolai tanulmányait. Felsőfokú végzettséget a MÉM Mérnök és Vezetőtovábbképző Intézetben szerzett. Rövid ideig a MÁV-nál állt alkalmazásban, majd pedig a Kartográfiai Vállalatnál, ahol először üzembiztonságként dolgozott, majd üzembiztonságosztályvezető lett.

Egy közös ismerős révén találtak egymásra későbbi hitvesével, Speck Józseffel. 1986. június 26-án kötöttek házasságot. Isten közös életüket egy gyermekkel, Jocival áldotta meg, aki a következő évben, 1987. április 28-án született. Most már Mezőberény lett az otthona. 1990-től hivatalosan rokkantnyugdíjas lett, de a mindennapjait továbbra is átszötte az aktivitás. Az édesanyai és háziasszonyi teendők mellett az otthoni könyvelést is kézben tartotta, hiszen mindhárman őstermelők voltak. A családi gazdálkodás ügyei nála összpontosultak. Fia eredményei büszkeséggel töltötték el, boldog volt, ahogyan a szeme előtt érett, lelkiismeretes jellemmé vált. Férjét mindenben támogatta, akinek pár évvel ezelőtti kórházi kezelése idején nagy reménységgel tekintett a rehabilitáció pozitív kimenetelére.

Édesapja betegsége idején elvállalta édesanyja gondozását, aki így néhány hónapot itt töltött náluk. Sajnos öket fél év leforgása alatt elvesztette.

Szívesen mutatta be Dunavecse képeit, és hivatkozás nélküli örömmel beszélt rokonai sikereiről. Nagyon fontosak voltak számára a családi összejövetelek, születésnapok. Amíg lehetett, Nagykövácsiban gyűltek össze, a nyaralóban. Szerette azt a helyet, a faházat. Ebben az évben, augusztus elején különösen nagy örömet jelentett neki a családi találkozó, amit követően (hosszú idő után) újra eljutott szülei sírjához is.

Több éven át volt vezetőségi tagja a Mozgáskorlátozottak Egyesületének. Az Erős Vár Alapítvány kuratóriumi elnöke volt 2011-ig, melynek tevékenységét továbbra is a háttérből segítette tapasztalataival. Figyelmet szentelt a kis munkatársi csoport tagjainak, mindig talált támogatandó családokat, ügyet, jó érzékkel tudott az élére állni az alapítvány küldetésének. Az I. kerületi Evangélikus Egyházközösségnek két ciklusban presbitere volt. A gyülekezet könyvelését 2006 óta vezette, még ebben a háromnegyed évben is elküldte beszámolóját.

Nagyon tájékozott, nyíltszívű asszony volt, szerette a szépet, igényes volt önmagával szemben, a környezetével, a műveltségében. Szeretett vezetni, régi vágya teljesült, amikor pár hónappal ezelőtt új autót sikerült venniük, ugyanakkor az apró kedvességeikért is hálás tudott lenni. Isten ígéjét szívesen olvasta, ami számára menedéket, erőt és áldásokat adott. Jóleső érzéssel vette a látogatásokat, a vele folytatott beszélgetések utáni imádságok mindig a szívéig hatoltak. Hitből fakadó természetességgel rendeltette meg minden karácsonyi csomagba a Bibliaolvasó útmutatót, hogy Isten ígéje mások számára is lelki táplálék lehessen.

Július végén úgy tűnt, hogy a hosszú hónapok küzdelmei gyógyulást hoznak. A születésnapját követően azonban gyengült, úgy éreztük, sejtettük, ő már tudta, hogy ez a nap hamar el fog érkezni számára.

2013. november 10-én csendesesen elaludt, így adta vissza lelkét Teremtő és Megváltó Istenének, élete 66. évében. Az alábbi temetési prédikáció 2013. november 15-én hangzott el, a Német temetőben:

„Boldogok, a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.”
[Mt, 5,8]

Eljön mindenkinek a pillanat,
Mikor egészen egyedül marad,

Mikor mellette senki, semmi más
És nem segít se átok, sem sirás.

Az élet távol, a halál közel,
Bűnt, balgaságot semmi sem főd el,
Mikor az ember az Írás szerint
Még méretik és megítéltetik.
Eltűnnek a boldog káprázatok,
Minden, mi az életnek színt adott.
Kialszik a remények csillaga
S a lélek van a pusztában maga.

Juhász Gyula költői szépséggel írja le azt, amit mi csak így tudtunk összefoglalni: megrendülten és fájdalommal... hiszen ezeket a szavakat olvashatjuk Speckné Jászfalvi Zsuzsanna gyászjelentésén és gyászírásként is. Igen, ez volt bennünk, amikor megtudtuk: ebben a világban neki már nincs folytatás. Hónapok óta figyeltünk és reménykedtünk. Együtt imádkoztunk, kértünk és reméltünk. Hittük, töretlen bizalommal, hogy ezt a nagy kihívást is leküzdí, mint annyi mindent már. Hiszen láthattuk: az akadályok és bajok jöttek, de aztán mindig volt egy fordulat, egy irgalmas isteni beavatkozás... Gyermekkora sem lehetett felhőtlen, a kisgyermekkorban elszenvedett komoly betegség nyomai egész életén át elkísérték. A házasságkötésre készülve az örömteli időt beárnyékolta a halál közeledte. A nyugdíjas évek a szeretteiért való aggodást is magukkal hozták, legyen szó tanulmányokról vagy egészségi állapotról. Mindeközben nem tört meg, nem lett rezignált, hanem hagyta, hogy Isten formálja őt, az egész valóját, a szívét. És mindig meglátta Istent. A nehézségek, a feladatok, a próbatételek, az elvárások közben is.

Így tűnik fel előttünk most, amikor búcsúzunk. Ezért is hiányzik mindaz, amit tőle és általa kaphattunk. Mert nem azt láttuk rajta, hogy mi nem megy, hanem mindig azt, hogy minden megoldható. Úgy ismertük, hogy kész mindent hátrahagyni, ha másokról van szó, és minden igyekezettel azok felé fordul, akiknek szükségük van rá. Jó volt vele lenni, mert azt láttuk, hogy kiegyensúlyozott, jól érzi magát, egyszerűen: boldog. Boldog volt, amikor a rokonságáról, a szülővárosáról beszélhetett valakinek. Boldog volt, amikor az otthonáról, a férjéről és a fiáról mesélhetett nekünk. Boldog volt, amikor segíteni tudott bárkin is egy úrlappal, egy figyelemfelhívással, egy ügyintézésével vagy az alapítványon keresztül. Boldog volt egy szép vers, musical, tánc, de egy jó hír hallatán is. Boldog volt, ha közönsége lehetett egy igényes báli műsornak. Boldog volt, amikor hétvégén végre együtt lehetett kisebb családjá, vagy amikor viszontláthatta távolabbi családtagjait, és akkor is, amikor lelki családjában, a gyülekezetben, a templomban, közöttünk lehetett. Boldog volt, mert minden mögött látta Urunk arcát, Aki áldásokkal, idővel és szeretettel látta el. Boldog volt, mert ismerhette és követhette Őt, és képes volt komolyan venni, megélni a szeretet parancsát.

Ahogy az élet, úgy a boldogság is mulandó, úgy eltűnik, mintha repül-nénk. Sokfajta boldogság van, de van egy, ami el nem múlik, sőt, ami kaput nyit az örök életre, Istenre. Ez pedig a tiszta szív. Ha beszélgetünk majd róla, ha újra felidézzük alakját, a találkozásokat, ezt az alig több mint hat és fél évtizedet, ezt fogjuk mindannyian mondani: tiszta szívet teremtett benne Isten, és megerősítette benne a lelket. Az Ő csodálatos alkotása volt közöttünk, aki nem tulajdonított magának érdemeket, hanem rábízta magát Urára, minden helyzetben. Jézusunk ígéréből, kegyelméből áll. A Bibliaolvasó útmutató volt az első, amit minden év decemberében kért önmagának és szeretteinek is. Lelke erőssége és szívének megtisztítója volt a kegyelem, a megbocsátás ígérete. Hisszük, hogy ez az ige – Jézusunk maga – nem csak a mindennapokhoz, élete 66 évéhez adott neki erőt. Neki hatalma is van arra, hogy hazavigye az igazi, örök hajlékba.

Kik a boldogok? Úgy érezzük, most nem mi. De gondoljunk az utolsó időkre, amikor ő a betegágyon fájdalom és félelem nélkül nézett előre. Mert már látta, amit mi nem, s a feléje érkező Jézus Krisztust. Boldogok, akiknek a szívük tiszta, mert ők meglátják az Istent!

Röviden gyülekezetünk elmúlt félévéről

- Május 6–8. között óvodásaink anyák napi ünnepére került sor a gyülekezet tanácstermében. Három gyermekcsoportunk kedves műsorokkal örvendeztette meg az édesanyákat, nagymamákat.

- Május 11-én Kiskőrösön jártunk, a Kerületi Missziói Napon. Egy jó nagy buszt kellett bérelnünk, olyan sokan utaztunk a Déli Egyházkerület kiemelt alkalmára. A záró istentiszteleten gyülekezetünk ifjúsága végezte a zenei szolgálatot, iskolalelkészünk, Győri Gábor Dávid vezetésével.

- Május 19–20-án pünkösdi ünnepe a magyarországi németek hivatalos ünnepe is. A Szentlélek ünnepén magunk között tapasztalhattuk újra, hogyan építi egyházát az Úr, hiszen felnőttkeresztre és konfirmációra került sor.

- Pünkösdhétfőn volt óvodánk évzáró ünnepsége, amikor is zsúfolásig megtelt templomunk. A kisgyermek imádságokkal, énekekkel és versekkel készültek az alkalomra. Ezt követően a parókia udvarán csoportképek készültek róluk.

- Május 25–26-án, Szentháromság ünnepe előtti szombaton volt a konfirmandusvizsga, majd vasárnap a konfirmációi ünnepi istentisztelet és a jubiláns konfirmandusok találkozója. Kilenc fiatalért könyörgtünk, hogy megerősödjenek és meg tudjanak állni hitükben.

- Június elején elballagtak az óvodásaink. Nemzetiségi ruhába öltözve, énekekkel és búcsúzóversekkel köszöntek el társaiktól és az óvodától az iskolába menő nagycsoportosok. Vidám, színes lufikat eregettek, jelezve: kiröpülnek az intézményből.

- A hittanos évzárón képek segítségével számoltak be az iskolások arról, mit tanultak egész évben a hittanórán. A bibliai történetek mellett sok szép éneket sajátítottak el.

- A hónap végén az evangélikus gimnázium diákjai is bezárták a tanévet. A tanévzáró istentiszteletre – mint minden nagyobb ünnepi alkalomra – a II. kerületi evangélikus templomban került sor.

- Július 14–20. között országos gyermektáborban jártunk Piliscsabán, tizenkét gyermekkel. Téma: Dicsérjétek az Urat!

- Itthon a parókia udvara és a pavilon ideális volt a „Tempi tábor” megrendezésére. Azoknak a gyermekek-

nek szerveztük, akik a napközis táborokat kedvelik. A hét folyamán Jézus „Én vagyok” mondásaival foglalkoztunk, és sokat játszottunk, még egy tábori tehetségkutatót is összehoztunk a gyerekekkel.

- Augusztusban tizedik alkalommal került sor a Kelet-Békési Egyházkerületi Zenei Táborra. (Szubjektív beszámolót olvashatunk lapunk 6–7. oldalán Hajdúch-Szmola Patrik tollából.) A jubileumi alkalom szombatján a Berény Szálló előtti téren koncerteztünk, vasárnap pedig az istentisztelet zenei megformálását adták a táborozók.

- Szeptember 2-án volt a Petőfi Sándor Evangélikus Gimnázium évnitője, amelyen Kondor Péter esperes megáldotta az új iskolalelkészt, Fülöp Mónikát.

- Szeptember 8-án (a pavilon lehetőségét kihasználva) az udvaron került sor a háziasszonyok megvendéglésére. A férfitestvérek finom vacsorával és kedves ajándékokkal készültek az asszonytestvéreknek.

- Szeptember 15-én családi napot szerveztünk. Az istentiszteletet követően vendégünk, Dr. Molnár Róbert (Kübekháza polgármestere) biznyságtételét hallgathattuk meg. A közös ebédet követően a Kákay István nevével fémjelzett, és általa vezetett Poézis együttes mezenésített Weöres Sándor-verseket adott elő. Így emlékeztünk meg az evangélikus költő születésének 100. évfordulójáról.

- Október 5-én egyházközségünk lehetett a Déli Evangélikus Egyházkerület regionális felügyelőtalálkozójának házigazdája. Az óvodások énekekkel köszöntötték a vendégeket a nyitó áhítat alkalmával. Köszönet minden szolgálatért, hiszen vendégeink ennek nyomán jó hírünket vihették saját gyülekezetükbe.

- Október 6-án aratási hálaadás volt, melyen adományokat gyűjtöttünk a már igen rossz állapotú zsindegyház felújítására. Több mint 600 ezer forint összeg érkezett aznap erre a célra. Isten áldása legyen a hálaadásunkon és az adományokon is!

- Október 10-én, délután a helyi katasztrófavédelmi központ megáldására került sor, a történelmi egyházak lelkészeinek szolgálatával.

- Október 10–12-én volt „72 óra kompromisszum nélkül” programunk. Az országos ökumenikus kezdeményezésbe bekapcsolódtak a mi tizen-

éveseink is. A közösségi szolgálat napjain a templomban és az udvaron tartottak, de jártak az óvodában és az idősothonokban is.

- Október 28-án a diakóniai csoport és a nőegylet az orosházi evangélikus diakóniai csoportjának szíves meghívására ellátogatott Orosházára. (Erről lapunk 8. oldalán olvasható beszámoló.)

- Október 31-én, a reformáció emlékünnepén protestáns úrvacsorai istentisztelet volt a tót templomban.

- November 1-jén és 2-án halottainkra emlékeztünk és temetői istentiszteletet tartottunk, valamint ökumenikus istentiszteletre került sor a hősi emlékműnél.

- November 9-én, Márton-napi vacsoránkon Lutherre emlékezve zenés, vetített képes előadás keretében felvettük életünk fontosabb momentumait, evangélikus örökségünkre tekintettünk.

- November 15-én volt a már hagyományos lampionos felvonulás, 16-án Márton-napi bálra került sor.

- November 17-én, vasárnap a református egyházközség meghívására részt vettünk Román János református lelkész beiktatásán, hálaadó istentiszteleten, melyen a megújult templomért és a tízéves idősek otthonáért adtak hálaadást.

- November 24-én, örök élet vasárnapján meghívtuk az ebben az egyházi esztendőben elhunytak hozzátartozóit, megemlékezésünk során gyertyát is gyújtottunk mindegyikükre gondolva.

- A hónap utolsó napjaiban két testvérünk gyülekezeti munkatársaként járt Piliscsabán.

- December 1-jén, advent első vasárnapján felnőttkonfirmációra került sor, délután pedig gyülekezeti csoportjaink szolgáltak a városi gyertyagyújtáson. Így az Evangélikus Rézfúvóskör adta az igazi emelkedett hangulatot, a fiatalok zenés-énekes műsorral készültek, az asszonytestvérek pedig igéskókusgolyókkal kínálták az ünneplőket.

- Advent 2. vasárnapján volt az adventi teaestünk, melyen a betlehemi tárgyak nyomán hallhattunk elmélkedést.

- Minden adventi kedden vendég igehirdető érkezett hozzánk: Kollár Zsolt Szarvas–Újtemplomi lelkész, Horváth Z. Olivér Szarvas–Ótemplomi lelkész és Jakab Béla Gyulai lelkész.

2013. ÉVI ANYAKÖNYVI HÍREK

MEGKERESZTELTÜK:

Gyermekek és tizenévesek: Markos Annamária, Kovács Dávid, Weigert Adrienn, Nagy Patrik, Zolnai Balázs Áron, Behán Emese, Szabó Dominik, Sík Luca, Szabó Mihály Gábor, Tóth Fanni Lilla, Berényi Petra Boglárka
Felnőttek: Kozma Erika, Nemes Mária, Pálinkás Ildikó

KONFIRMÁCIÓI VIZSGÁT TETT:

Pünkösdkor (tizenévesek): Frey Panna, Kotroczó Dóra, Kovács Botond, Kőszegi Péter, Mikula Fanni, Nagy Patrik, Róth Bence, Sági Adél, Weigert Adrienn · Advent első vasárnapján (felnőttek): Chrappán Zsolt, Dévényi Beáta, Fehér Andrea, Kozma Erika, Nemes Mária, Pálinkás Ildikó

MEGÁLDOTTUK HÁZASSÁGUKAT:

Molnár Sándor és Kovács Laura Viktória, Kéri Roland és Harmati Éva
50 éves házassági emlékűnne: Szabó László és Plavec Judit

REMÉNYSÉGGEL ELTEMETTÜK:

2012. december: Szűcs Istvánné (Homoki Zsuzsanna), Plavec Lajosné (Behán Zsuzsanna Mária) ·
2013: Dr. Szász Zsuzsanna (66 év), Berg Lajos (71 év), Wagner Mártonné (Kun Mária 81 év),
Gúth Józsefné (Bobály Magdolna 90 év), Eiler Mihályné (Jászai Mária 90 év), Wagner Mártonné (Kiss Julianna 90 év),
Sági Zoltán (41 év), Juhász Ádámné (Schwalm Erzsébet 80 év), Zsíros Lajos (95 év),
Székely Lajosné (Klein Magdolna 82 év), Hoffmann Mihályné (Hoffmann Magdolna 86 év),
Epresi Mihályné (Barna Magdolna 85 év), Patai István (80 év), Dankó István László (62 év), Ábelovszky Pál (88 év),
Savolt György (93 év), Speckné Jászfalvi Zsuzsanna (66 év), Pál Zsigmondné (Gschwindt Mária 88 év)

KÖSZÖNET ÉS KÉRÉS

Mindazoknak köszönettel tartozunk, akik az elmúlt is esztendőben adományokkal, egyházfenntartó járulékkal segítették gyülekezetünk életét.

Továbbra is kérjük, hogy gyülekezethez tartozásuk anyagi kifejezéséről ne feledkezzenek meg. A gyülekezet saját erejéből építette templomát, vásárolta harangjait, működtette iskoláit. Templomunkat, egyházközségünket most is a gyülekezeti tagok önkéntes pénzádományából tartjuk fenn. Kérjük, legyen ez továbbra is fontos része életüknek! Ki-ki anyagi helyzetétől függően, de szívből, s mintegy Istennek adva áldozzon egyháza javára.

Aktív dolgozóknak módjuk van adójuk kétszer 1%-áról is rendelkezni. Az első 1%-ot a Magyarországi Evangélikus Egyház, a második 1%-ot az Erős Vár Alapítvány vagy akár a Mezőberényi Német Hagyományápoló Egyesület részére is elküldhetik.

„A jótékonyágról és az adakozásról el ne feledkezzetek, mert az ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.” [Zsid 13, 16]

**2014. február 22-én
(szombaton), 19 órától
a Berény Szállóban
EVANGÉLIKUS BÁLT
RENDEZÜNK**

RENDSZERES GYÜLEKEZETI ALKALMAINK

- Vasárnap, 10 órákor gyülekezeti istentisztelet (minden hónap első vasárnap úrvacsoraosztással), a hónap utolsó vasárnapján családi istentisztelet.
Az istentisztelet idején óvodásoknak és kisiskolásoknak gyermek-bibliakör.
- Kedden, 8.30–11 óráig Baba–Mama Klub, 14 órákor asszonykör.
(A hónap utolsó keddjén, 18 órákor találkozik a diakóniai csoport.)
- Pénteken, 16.00–17.30-ig Evangélikus Rézfúvóskör, 18 órákor Bibliaiskola.
- Szombaton, 16 órákor ifjúsági alkalom.

HIVATALI ÓRÁK: kedden és pénteken 8.30–12 óráig.

BÖJTI SZERETET- VENDÉGSÉG

**2013. március 30-án,
a Four Bones
harsonakvartett
műsorával.**

hírnök

Kiadja: a Mezőberényi I. Kerületi Evangélikus Egyházközség (5650 Mezőberény, Kossuth tér 6.)
Felölős kiadó: Lázárné Skorka Katalin lelkész · Tördelőszerkesztő: Szatmári László
A nyomtatás a Berény Nyomdaüzemben készült. Cégtulajdonos: Hegyi Márton